

TIIKERI SIELU

Elettiin kivikauden alkua, viimeisten sapelihammas tiikereiden valta kautta, silloin tämän hetkisen Himalajan vuoriston kupeessa, tuulen suojassa, pienessä leirissä syntyi suloinen anduaanien alkuperäis kansaan kuuluva tyttö nimeltä Adele.

Adelesta kasvoi kaunis, fiksu ja hiukan temperamenttinen nuori.

Adele halusi päättää itse omista asioistaan, hän kävi myös joka päivä leirin ulkopuolella, vaikka tiesi hyvin vaaran joka oli sapelihammas tiikerit. Adele tykkäsi kierrellä

pitkin leiriä. Hän kuunteli kuinka
tuli räätisi nuotiossa ja miten
turkkikset laahasivat maata.
Ilmassa leijui tuoreen lihan
tuoksu, hän näki kuinka pikku lapset
telmivät maassa ja jaksoneit elivät
ympäriinsä. Leirillä oli Adelen
mielestä mukavaa paitsi että
hän oli kyllästynyt. Hän oli kylläs-
tynyt jatkuvanaan pelkäämiseen,
hän oli kyllästynyt myöskin
siihen että lapsia ei ikinä pääs-
tetty kiipeily tai metsästys retkille.
Eikä Adela ei jaksanut enää vain
istua Adelen isä enää jaksanut vain a pah-
todottaa leirissä jettö, joku tiulisi

pelastamaan heidät.

Sitten Adele tajusi:

-Entä jos minä pelastaisin leirin!

Adele oli innoissaan hän juoksi

siniset silmät kiiltäen ijokkainmuista

tuokka liehuen, suoraan omaan

telttaansa jossa äiti istui ruotiolla

tekemässä ruokaa.

-Mihin on noin kova kiire? Äiti kyse-

lee. Adele kertoo äidille suu

-Oöh minä olen niin innoissani kun

sinä teet niin hyvää ruokaa.

Adele vastaa häidissään.

Äiti hymyili ja Adele huokaisi het-

potuksesta juuri silloin isä astui

ovesta.

- Adele minun täytyy näyttää sinulle jotain. Isä sanoi matalalla äänellä.

Adele seurasi isäänsä ulos ja kohtasi iloisen yllätyksen, Isä oli tehnyt hänelle oman jousipyssyn ja nuoli kotelon täynnä nuolia. Isä oli näköjään huomannut Adelen tylsistyneen. Hän sanoi että Adele ei saanut metsästä vielä mutta sai kokeilla maali tauluun.

- Nämähän voivat auttaa retkelläni. Hän tuurasi ja, meni takaisin teilleen.

Kön saapuessa Adele nousi maasta

ja nosti itse tuolemansa puu
korin maasta siellä oli lihaa ja pih-
kaa ruuaksi, köysi, nuolet ja jousi.
Adele lähti päättäväisin askelin
kohti vudria jotka kohosivat jylhinä
hänen edessään. Noin tunnin kävelemi-
sen jälkeen hän oli jo rästi väsynyt,
Adele mietti että lähteminen ei ollut
kaan ehkä niin hyvä idea. Adele tajusi
että hänellä ei ollut suunnitelmaa,
hän oli ollut niin innoissaan.
Adelen oli pakko päästä nukku-
maan. Lumi-myrsky yltyi ja hän ei
nähtyt mitään, lopulta hän pyört-
tyi.

Adele heräsi kosteassa luolassa
hän makasi kovalla kiveyksellä
ja hänen vieressään oli aikoja
sitten loppuun palanut nuotio.

Adele oli hätissään, hän ei tiennyt
kuinka kauan oli ollut pyörtynyt,
missä oli tai kuinka kaukana kotia
oli. Adelen oli vaikea liikkua ja
luolassa ei näkynyt melkein mi-
tään, Adele makasi hetken hil-
jaa mutta kuuli sitten pehmeiden
tassujen äänen. Adele näki pimeä-
ssä kahden valkoisen veitsen terä-
vän hampaan välähdyksen.

Adele kuuli sydämen tykytyksen

korvissaan, hänen hengityksensä
tiheni, se oli sapelihammastiike-
ri. Adele oli kauhuissaan adrenali-
liini purkaus sai hänet ponkaise-
maan ylös ja perääntymään.
Kyseinen yksilö oli ilmeisesti kuu-
ro koska se ei kuullut Adelen
liikkeitä. Adele haistoi palaneen
käryä hän olisi halunnut mennä
tutkimaan, mutta Adelen vaistot
estivät häntä. Lopulta Adele us-
kaltautui mennä hiukan lähemmäk-
si, yhtäkkiä Adelen selän takaa
hyppäsi iso luiseva otus joka
raapaisi häntä reiteen Adele parah-
ti ja perääntyi, reidestä tihkui

verta.

Adele ei tiennyt miten selvittää tästä tilanteesta. Sitten hän muisti isän antamat nuolet hän teki äkkinäisen liikkeen kohti jousta. Adele tiesi että tiikeri olisi häntä nopeampi ja fiksumpi mutta Adele päätti yrittää. Hän ei hollunut tappaa eläintä, joten Adele päätti käyttää tiikerin kuuroutta hyväkseen. Adele juoksi ulos ja ampui luolan yläpuolella olevaa lumitöyrästä, joka putosi luolan suulle, se pidättelisi eläintä ainakin hetken.

Adelea pelotti hän ei tiennyt mitä tehdä hän söi hiukan ja koitti rauhoitella itseään. Juuri silloin lumi kasasta pomppasi sapeli hammas tiikeri. Adele kirkkaisi ja lähti pakoon. Tiikeri saavutti hänet hetkessä, mutta ihme kyllä tiikeri ei tehnyt hänelle mitään, sen sijaan se tuli Adelen jalkojen juureen.

Adele aisti että tiikeri oli surullinen. Seni koitti saada Adelen seuraamaan itseään. Adele oli epävarma mutta nousi lopulta sapelihammastiikerin selkään.

Adele oli hämmentynyt, jokin aika sitten hän oli vielä laulanut nuotiolla pieneimmille lapsille, nyt hän istui sapelihakemastiikerin selässä matkalla tunteimattomaan.

Lopulta he saapuivat luultavasti määränpäähän. Adele oli järkyttynyt, hän näki suuren poukaman jota reunusti luriset vuorenhuiput. Maisemat olivat hienot mutta solan pohjalla näkyi monia kuolleita sapelihakemastiikereitä. Adele näki vain muutaman yksilön kahdestakymmenestä tiikeristä.

olevan pystyssä.

-Mitä täällä on tapahtunut!

Adele huudahti.

Adele halusi mennä tutkimaan

mutta hänepäröi. Adele vilkaisi

tiikerin suuntaan joka nyökkäsi.

Kun Adele lähti kävelemään

varovasti petojen keskellä niin

tiikerit väistyivät nöyrästi. Adelen

seuralainen oli ilmeisesti hei-

mon johtaja.

A Adele huomasi järkyttyneenä

että nuolet olivat hänen heimon-

sa nuolia. Viimein Adele tajusi

karvaan totuuden hän ei ollut

tullut pelastamaan heimoaan
sapelihammastiikereiltä vaan
tiikerit heimoltaan. Adele ei ym-
mäntänyt mitään, hänelle oli
aina opetettu että eläimiä
ei saisi tappaa turhaan. Adele
oli vihainen, hämmentynyt ja
turhautunut. Asialle oli vain
pakko saada tehtyä jotain ja
mahdollisimman pian.

Adele koitti saada tiikerit vierrään
hänet takaisin leiriin. Jonkun ajan
kuluttua Adele tajusi ihmetyksel-
seen että hän osasi kommunikoida
tiikereiden kanssa. Hän pyysi niitä

saattamaan hänet takaisin leirille
ja selitti että asiat järjestyisivät.

Jonkin ajan kulutta hieman
erikoinen saattue saapui Adelen
leirin lähelle. Adelea jännitti eikä
hän tiennyt mitä aikoisi sanoa.

Hän viittoi sapelihammastilkereille
että ne jäisivät vähän kauemmas.

Adele vet

Adele veti syvään henkeä ja
lähti tarpomaan kohti leiriä.

Ohilpimeää ja leiri oli autio, yhdestä
majasta kuitenkin kajosi soihdun
valo, hän astui sisään ja näki siellä
itkevän isän ja äidin.

- Adele mitä ihmettä! E-en voi uskoa tätä olit/ poissa kolme päivää.

Adelen äiti sanoi ihmettyneenä.

Adelen isä ja äiti tulivat halaamaan häntä.

- On tapahtunut paljon ja olen ikävöinyt teitä. On myös jotain kerrottavaa. En tullut yksin. Adele sanoi totisena,

Adele vihelsi ja vuoren takaa saapui joukko sapelihammastiikereitä.

- Miksi te olette tappaneet turhaan näitä eläimiä! Adele huudahdatti.

- Nehän ovat vain otuksia, sitä paitsi niiden nahkasta saa vaihdettua

hyviä nuolia. Isä vastasi kiihtyneenä.

- Ei se ole syy sitä paitsi ne ovat kuolemassa sukupuuttoon.

Adele vastasi samalla energialla.

Adele ei voinut uskoa että hänen oma isänsä johti tällaista toimintaa.

- Minä häivyn! Te selviätte ilman minua. Adele sanoi vihaisena.

Hänen vanhempansa koittivat sanoa jotain mutta Adele oli jo poissa.

Adele itki hän ei tiennyt oliko päätös oikea, eikä hän tiennyt

miten tulisi selviämään.

Tukka liehuu ja tiikerin selässä
istuen yksi asia oli kuitenkin varma.

Minulla on tiikerin sielu!

LOPPU